

حریم خصوصی در اطفال: یک مطالعه کمی در بیمارستان‌های آموزشی در ایران

مینا فروزنده*

حفظ حریم خصوصی بیماران یکی از مهم‌ترین وظایف اخلاقی در حرفه پزشکی و جزء لاینفک درمان محسوب می‌شود و کودکان نیز از این حق مستثنی نیستند، به‌طوری‌که کنوانسیون حقوق کودک، حریم خصوصی را به عنوان یک حق برای کودک به رسمیت می‌شناسد. با توجه به این‌که در خصوص رعایت حریم خصوصی اطفال در ایران و حتی سایر کشورهای جهان مطالعات اندکی انجام شده است، پژوهش حاضر با هدف بررسی نظرات همراهان اطفال بیمار در خصوص رعایت ابعاد حریم خصوصی کودکان انجام گرفته است. پژوهش حاضر به صورت یک مطالعه توصیفی مقطعی انجام شده است. ابزار جمع‌آوری، پرسش‌نامه پژوهشگر ساخته بود. که اطلاعات از ۹۰ نفر از همراهان کودکان بیمار بستری جمع‌آوری گردید و تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از آزمون‌های T، ANOVA، ضریب همبستگی پیرسون و استفاده از نرم افزار SPSS 18 انجام شد. نتایج پژوهش نشان داد بین چهار حیطه حریم خصوصی (اطلاعاتی، ارتباطی، فیزیکی، تصمیم‌گیری) بالاترین میزان حریم خصوصی در بعد اطلاعاتی و کم‌ترین آن در بعد فیزیکی رعایت می‌شود. به‌طور کلی بین حفظ حریم خصوصی با مدت بستری، نوع بخش، تعداد تخت‌های اتاق ارتباط معنی داری مشاهده نگردید. با افزایش سن کودک نمره میانگین رعایت حریم خصوصی افزایش نشان داد. بیش‌ترین روش افشای اطلاعات از طریق صحبت‌های والدین با یکدیگر با فراوانی ۵۲/۲ درصد می‌باشد. در مرتبه بعد در حین راند بیماران با فراوانی ۳۰ درصد و کم‌ترین فراوانی در حین صحبت پرسنل با یکدیگر و با والدین با فراوانی ۱/۱ درصد می‌باشد. به‌طور کلی حفظ حریم خصوصی در بیمارستان‌های آموزشی مورد مطالعه در حد نسبتاً مطلوب رعایت می‌شود. میزان رضایت همراهان بیماران بستری در بخش‌های مختلف اطفال در بیمارستان‌های دانشگاهی در ایران در بعد حریم اطلاعاتی در سطح مناسب و در بعد حریم ارتباطی و تصمیم‌گیری نسبتاً مناسب و در بعد حریم فیزیکی نامناسب، می‌باشد. بنابراین لازم است تمهیداتی جهت حفظ حریم خصوصی در بخش اطفال خصوصاً از بعد فیزیکی (بستری بیماران در اتاق‌های جداگانه، آموزش به پرسنل و تیم درمانی جهت حفظ حریم فیزیکی بیماران در حین ورود به اتاق‌ها) و سایر جنبه‌های حریم خصوصی به کار گرفته شود.

واژگان کلیدی: حریم خصوصی، رازداری، کودکان بستری

* Email: gmail.com@Foroozandeh.m